

Haand at forrykke Forholdet og betage Creditor den Ret, som han har; vi lægge det i de Creditors Haand, som nu maae staae tilbage for Domhaveren, at vende Forholdet om saaledes, at den Pantnaver, som nu maa vige for Domhaveren, som rolig maa finde sig i at see paa, at Domhaveren gjør Execution i en Ting, hvori der er givet Pant, efterat Dommen blev erhvervet og ihinglaest, kan undgaa denne sin Skjæbne ved at erklære den fælles Debitor fallit. Jeg skal henstille, om det er rigtigt at lægge det i Debtors eller i en enkelt Creditors Haand saaledes at kunne omstøde Forholdet. — Den samme ærede Taler henviste til, at forskellige gode Autoriter skulde have udtalt sig for Lovudkastets § 1 saaledes, som den foreligger. Han henpegede til, at jeg tidligere ifølge min Stilling havde havt Leilighed til at udtale mig om Forslaget, og denne sidste Omstændighed gjør, at jeg naturligviis ikke yderligere skal indlade mig paa dette Punkt. Jeg skal kun erindre om, at det ikke er givet, at Majoriteten altid har Ret ligeoverfor Minoriteten, og jeg skal fremdeles minde om, at man ogsaa kan tillægge Autoriteters Erklæringer stor Vægt, i Særdeleshed naar man ikke veed, hvormegen Tid der har været leynet vedkommende Autoritet til at overveie Sagen.

Med Hensyn til den ærede Justitsministers Bemærkninger betræffende de 3 Grunde, der have ledet Udvalget til at stille sit Forslag til Lovudkastets § 1, skal jeg kun erindre om, at det vel kan være saa, at naar et Bo tages under Behandling, fremkaldes derved en i mange Henseende exceptionel Tilstand; men jeg troer, at Opgaven for en Creditloy netop skal være, at denne Tilstand bliver saa lidet exceptionel som muligt, at man ikke mere end nødvendigt forrykker de Forhold, som der finde Sted forinden Falliten. Forøvrigt kan jeg med Hensyn til hvad den meget ærede Justits-

minister udtalte om den Indskydelse, som Falliten har paa Domme, som maatte være erhvervede, men ikke ihinglaest, forinden Fallitens Udbrud, kun gjentage, hvad jeg før tillod mig at bemærke, at jeg vel veed, at det er almindeligt antaget, at en Dom, der ikke er ihinglaest, under ingen Omstændigheder kan exequeres i et Fallitbo, men jeg veed ikke, at der er noget Præjudicat for denne Sætning, og jeg antager, at denne Sætnings Rigtighed, under visse Forudsætninger i alt Fald, er saare tvivlsom. Forøvrigt skal jeg naturligviis erkende, at min Mening i saadanne juridiske Spørgsmaal ligeoverfor den meget ærede Justitsministers vel maa have mindre Betydning. Analogien af Forordningen af 28de Juli 1841 er ikke paaberaabt af Udvalget som en Grund for dets § 1; det er kun af Udvalget bemærket, at Analogien af bemeldte Forordning, hvorpaa man har støttet sig ved at indbringe Lovudkastets § 1, ikke kan føre saa vidt, som bemeldte § 1 gaaer, men at den i alt Fald kun kan føre til at berøve Domme og Forlig deres Virkning, naar de ere erhvervede i et Tidrum af 6 Uger førend Falliten.

Med Hensyn til det af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgfreds (Jessen) stillede Forslag skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at det ikke er en vilkaarlig Lovbestemmelse, der sætter Forlig i Klasse med Domme, men det er en Regel, som er dybt begrundet i vor almindelige Proceslovgivning; vi skulle vel erindre, at Grundsætningen for vor Retspleie er den, at Parterne forhandle, og den Dom, der affiges i enhver Sag, er ikke et Resultat, hvortil Dommeren efter Undersøgelse og Dervedelse af samtlige Sagens Momenter kommer, og som han anseer for at være det Rette, men den er fuldt saa meget Resultatet af de Forhandlinger, der have fundet Sted imellem Parterne.